

Mọi chúng ta đều bận rộn với nhiều công việc như ngủ đêm, cuội một ngày, cuội một tuần, cuội một tháng, cuội một năm hoặc bất cứ khi nào có thể dừng lại, quý vị có bao giờ tự hỏi, mình bận rộn như vậy thì có được gì không? Có lợi ích gì cho ai không? Như ngủ bận rộn của mình đã đem lại được những gì? Và những gì đó có tận tụy hay có giá trị lâu dài không?

Một trong những điều mà con người đã hành hạ nhau là bất ngờ khác làm những công việc của chúng, vô bổ, phí thì giờ rồi lại cùng chung có gì như một số người đã từng kinh nghiệm. "Dã tràng xe cát biển Đông" đã trở thành câu sáo ngữ, tuy nhiên nó cũng là sự thật đối với nhiều đời sống. Tôi bận rộn vì cái gì? Cho ai? Và cùng sự được gì?

Người khác trở bận rộn hành ngày đêm để nắm trong tay một nhúng. Người đi làm bận rộn cho xong đơn hay sự hàng để giao cho khách thời hạn. Người nói ở nhà bận rộn suốt ngày những đêm cuội ngày có khi không biết mình đã bận vào những việc gì vì chúng thay vì cái gì xong cả. Chúng ta bận rộn để được cái gì và có khi cũng bận rộn mà chúng được cái gì cả. Vì vậy vì vậy không phải là bận hay không bận những là bận vào việc gì.

Đời sống là một cuộc đua và đời sống được tính bằng thời gian vì vậy sự đáng thì giờ như thế nào là điều quan trọng nhất trên đời. Chúng ta có thể sống cả cuộc đời bận rộn nhưng nếu sai mục đích thì đêm cuội cuộc đời ta sống chung có gì, sự chung để lại được điều gì. Vì vậy đời sống cần được định hướng và định hướng đúng

Mọi chúng ta đều được Thiên Chúa ban cho trực giác và suy luận để nhận định và quyết định những điều gì cho đời sống. Những mặt yếu tố khác có những hướng sâu đậm trên đời sống chúng ta khi nhìn cho nhận nhận định và quyết định của chúng ta bị lạc chỗ và chúng ta đi vào con đường sai lầm lúc nào không hay. Yếu tố đó là yếu tố bên ngoài để với chúng ta được nhiều hình thức mà nếu không cần nhận, chúng ta sẽ bị hướng đến sai lầm lúc nào không hay. Những yếu tố bên ngoài đó được mang bằng những tên gọi khác nhau. Có khi chúng ta không biết là có sự hiện diện của những yếu tố đó nhưng thật sự là nó đang ảnh hưởng và chi phối cuộc đời của chúng ta.

Tôi muốn nói đến một số chủ thuyết đang chi phối cuộc đời chúng ta và nhu cầu khi vô tình chúng ta đang chạy theo hay đang sống theo những chủ nghĩa đó mà không biết. Hai chủ nghĩa lớn đang chi phối con người của chúng ta trong xã hội này là chủ nghĩa vật chất và chủ nghĩa cá nhân. Chủ nghĩa vật chất là chủ nghĩa đặt giá trị vào vật chất, cho rằng những gì thực tế trước mắt mới có giá trị. Có thể chúng ta không chấp nhận ngay, cũng không tin ngay, nhưng mọi người chung quanh chúng ta, cuộc sống chung quanh chúng ta đều đi theo con đường đó và rồi chúng ta bị lôi cuốn và đó lúc nào không hay. Giá trị của con người dĩ nhiên không nằm nơi cái của cái vật chất nhưng cái vật chất đã đóng một vai trò quan trọng trong cuộc sống khi chúng ta không chạy thoát khỏi vòng kiểm soát của cái vật chất. Người ta có khuynh hướng để giá trị con người nằm trên bề mặt của cái, nhà cửa, xe cộ, y phục, trang phục và dần dần quên đi những giá trị khác. Như đã nói, không phải là chúng ta không biết về giá trị nhưng môi trường và hoàn cảnh sống đã đưa khiến hóa chúng ta, khiến cho suy nghĩ và hành động của chúng ta rơi theo khuôn của môi trường. Và vì vậy chúng ta đã bị cuốn theo dòng đời, bị cuốn vào kiểm soát, nói rằng sống con người thật ra là để giành đua, để không thua sút người khác, để không khác với người chung quanh. Giống như một người lái xe trên xa lộ, đi vào khung đường chạy nhanh nhất thì cần phải tập trung cho nhanh mà thôi. Bị cuốn đã trở thành đi mà ta suy nghĩ đó là nhu cầu của đời sống trong khi thật sự ta không phải đi vào con đường phải chạy nhanh và giành đua đó.

Chủ nghĩa theo hai chi phối suy nghĩ và quyết định của chúng ta là chủ nghĩa cá nhân. Thật ra gọi đây là chủ-nghĩa-cá-nhân-ích-kẻ-chủ-biết-có-mình thì đúng hơn. Tiếng Anh gọi là *meism*. Tôi, tôi và tôi. Dĩ nhiên mọi người chúng ta phải biết rằng chính mình, phải dành một tình cảm, phải biết lo cho bản thân. Nhưng tập trung lo cho bản thân, chúng ta đã trở thành ích kỷ lúc nào không hay biết vì chung quanh chúng ta ai cũng đòi hỏi sự quy phục, ai cũng sống cho mình trước. Chúng ta thấy đó là điều tự nhiên và dĩ nhiên là sống theo dòng đời.

Hai chủ nghĩa đó đi song song với nhau: vật chất và cá nhân ích kỷ đã đưa con người vào chỗ bị cuốn không dứt để tìm ra tiền và để tiêu tiền. Nếu đời sống con người lớn quanh chỗ có vật thì đời sống đáng buồn thật, nhưng vọt lên trên vật chất và cá nhân còn có tâm linh, còn có tha nhân. Chúa Giê-xu phán: Người ta sống bằng cái gì? Chẳng phải bánh mà thôi mà còn phải có cái gì phán ra từ Thiên Chúa. Đời sống vật chất có đó nhưng không phải chỉ có ta mà còn có người chung quanh như lời Chúa phán: "Hãy yêu người lân cận như mình." Hiểu biết về giá trị tiềm ẩn trong mọi người chúng ta, những trần gian và môi trường sống đã khiến cho cái nhìn và nhận thức của chúng ta bị lệch lạc. Nói rằng vậy không có nghĩa là chúng ta để cho hoàn cảnh và người chung quanh. Hoàn cảnh và người chung quanh có phần trong việc khuynh hướng suy nghĩ của chúng ta nhưng chúng ta cần vượt lên trên hoàn cảnh. Chúng ta không thể là nạn nhân của hoàn cảnh nhưng phải đóng vai trò chủ động nếu không, chúng ta sẽ bị cuốn trôi theo dòng đời đến chỗ hư vong. Điều tôi muốn nhắc nhở quý vị và các bạn trong câu chuyện Phúc Âm hôm nay là chúng ta hãy đừng lười, phải tỉnh thức và đặt vấn đề. Đừng để cho dòng đời tiếp tục lôi chúng ta vào chỗ hư vong.

Có hai vấn đề chúng ta cần đặt ra, đó là: (1) Giá trị và: (2) Lý tưởng sống. Chúng ta không đặt giá trị vào một chất nào mà chúng ta đang sống như thế nào? Như bạn nhận ra chúng ta bao nhiêu phần cho thân xác và bao nhiêu phần cho tâm linh? Nếu thân xác là ba phần sáu ngàn ngày thì tâm linh là vô hạn? Còn lý tưởng sống thì sao? Tôi sống làm gì? Cho ai? Cho bạn thân này mà thôi sao? Đôi có thể trả lời các câu hỏi này cách thế đáng, chúng ta cần phải vô ngu, cần trả lời với Đức Tin Hóa đã tin tưởng chúng ta để trả lời câu hỏi quan trọng nhất trên đời: Thiên Chúa đã đặt tôi trên quả đất này để làm gì? Tại sao tôi hiện hữu? Câu trả lời của Thiên Chúa là: "Ta đã sống nên con người vì vinh quang Ta" (Ê-sai 43:7). Chúng ta phải chấp nhận quyên tụy để lại Thiên Chúa trong đời sống để thấy rằng mục đích chính của đời người là làm rạng danh Thiên Chúa và tôn thờ Ngài mãi mãi. Đời sống có giá trị là đời sống tâm linh. Đời sống tâm linh của con người đã chết khi chúng ta xa lìa Thiên Chúa. Chúa Giêsu đã giáng trần chịu chết để đem con người trả lại đời sống làm con Thiên Chúa, để phần tâm linh con người được sống lại. Lúc đó con người mới hiểu được giá trị tâm linh và ý nghĩa của đời sống.

Thiên Chúa không đòi hỏi con người điểu gì khác hơn là hết lòng, hết ý, hết sức yêu kính Chúa và yêu người lân cận như chính bạn thân. Bất như vậy và sống như vậy sẽ giúp chúng ta, dù bạn nhận được đâu, được nuôi dưỡng mỗi ngày, mỗi tuần, mỗi tháng, mỗi năm, được nuôi dưỡng, ta sẽ không ân hận vì đã sống một đời vô ích và phải đi vào chốn trầm luân đời đời. Mong Bạn đừng chán, suy nghĩ và quyên tụy. Bạn có thể liên lạc với chúng tôi theo địa chỉ sau:

Mục sư Nguyễn Thế

Chàng Trình Phát Thanh Tin Lành